

herbevestigen het exportverbod van wapens naar Israël. Voor de bedrijven blijft ook een snelle doorlooptijd van de aanvragen voor uitvoervergunningen erg belangrijk."

Dit sluit ook aan bij OD 1.9. 'Vlaanderen draagt bij aan de bevordering van vrede en veiligheid door een transparante en efficiënte Vlaamse exportcontrole': "(...) *We werken aan een efficiëntere controle op het eindgebruik van wapens en dual use-goederen en we herbevestigen het exportverbod van wapens naar Israël. (...).*"

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

Het advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 25 februari 2025.

Het bijgaande ontwerp werd aangepast aan het wetgevingstechnisch en taaladvies 2024/341 van 18 december 2024.

2. INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Context

Het ontwerp van besluit vervangt het besluit van 14 maart 2014 van de Vlaamse Regering tot regeling van de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik en het verlenen van technische bijstand, gewijzigd bij de besluiten van 26 april 2018 en 12 oktober 2020. Het besluit van 14 maart 2014 gaf uitvoering aan verordening (EG) nr. 428/2009 van de Raad van 5 mei 2009 tot instelling van een communautaire regeling voor controle op de uitvoer, de overbrenging, de tussenhandel en de doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik en aan gemeenschappelijk optreden 2000/401/GBVB van de Raad van 22 juni 2000 inzake de controle op technische bijstand in verband met bepaalde vormen van militair eindgebruik. Ondertussen is deze Europese regelgeving geactualiseerd en vervangen door de verordening (EU) 2021/821 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2021 tot instelling van een Unieregeling voor controle op de uitvoer, de tussenhandel, de technische bijstand, de doorvoer en de overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik. Een wijziging van het besluit van 14 maart 2014 van de Vlaamse Regering tot regeling van de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik en het verlenen van technische bijstand, is bijgevolg noodzakelijk. Omdat het een groot aantal wijzigingen betreft, is het meer aangewezen het oude besluit op te heffen en te vervangen door een nieuw besluit.

De nieuwe verordening 2021/821 heeft hoofdzakelijk tot doel solide wettelijke voorschriften te handhaven met betrekking tot producten voor tweërlei gebruik, en de uitwisseling van relevante informatie en een grotere transparantie te versterken. Specifiek voor producten voor cybersurveillance moet rekening gehouden worden met het risico dat deze worden gebruikt in verband met binnenlandse repressie of het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ter naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van de lidstaten en van de Unie, met name wat non-prolifratie, regionale vrede, veiligheid en stabiliteit en de eerbiediging van de mensenrechten en het internationale humanitaire recht betreft, is een doeltreffend controlesysteem voor de uitvoer van producten voor tweeeërlei gebruik noodzakelijk. De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties heeft in Resolutie 1540 (2004) van 28 april 2004 besloten dat alle staten doeltreffende maatregelen moeten nemen en handhaven om nationale controles in te voeren ter voorkoming van nucleaire, chemische of biologische wapens en hun

////////////////////////////////////

- voor de definitie van 'doorvoer' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 11, van de verordening, die luidt als volgt: *"Vervoer van niet-Unieproducten voor tweeeërlei gebruik die in het Douanegebied van de Unie worden binnengebracht en door dat gebied worden vervoerd met een bestemming buiten het douanegebied van de Unie indien die producten: a) onder een regeling extern douanevervoer wordt geplaatst overeenkomstig artikel 226 van het douanewetboek van de Unie en slechts over het douanegebied van de Unie worden doorgevoerd; b) worden overgeladen in of rechtstreeks worden wederuitgevoerd uit een vrije zone; c) zich in tijdelijke opslag bevinden en rechtstreeks worden wederuitgevoerd uit een ruimte voor tijdelijke opslag, of d) in het douane gebied van de Unie werden binnengebracht met hetzelfde vaartuig of luchtvaartuig dat de producten zonder lossing uit dat gebied zal voeren;"*;
- voor de definitie van 'exporteur' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 3, van de verordening, die luidt als volgt:
 - "a) elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die of elk partnerschap dat op het tijdstip dan de uitvoeraangifte, de aangifte tot wederuitvoer of een summier aangifte bij uitgaan wordt aanvaard, het contract met de ontvanger in het derde land heeft en die of dat het recht heeft te beslissen dat het product naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie wordt verzonden; indien geen uitvoercontract is gesloten of indien de houder van het contract niet namens zichzelf handelt, wordt onder de exporteur de persoon verstaan die het recht heeft om te beslissen de producten naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie te verzenden;*
 - b) elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die of elk partnerschap dat besluit via elektronische media, met inbegrip van fax, telefoon, e-mail of enig ander elektronisch middel, programmatuur of technologie naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie te zenden of dergelijke programmatuur en technologie in elektronische vorm beschikbaar te stellen aan natuurlijke of rechtspersonen of aan partnerschappen buiten het douanegebied van de Unie.**Indien het recht om over de producten voor tweeeërlei gebruik te beschikken toekomt aan een persoon die op grond van het contract waarop de uitvoer berust, buiten het douanegebied van de Unie ingezetene of gevestigd is, wordt de exporteur geacht de in het douanegebied van de Unie ingezetene of gevestigde contracterende partij te zijn;*
- c) indien punt a) of b) niet van toepassing is, elke natuurlijke persoon die de uit te voeren producten voor tweeeërlei gebruik bij zich draagt wanneer deze producten voor tweeeërlei gebruik deel uitmaken van zijn persoonlijke bagage zoals bedoeld in artikel 1, punt 19), onder a), van de Gedelegeerde Verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie;"*;
- voor de definitie van 'producten voor tweeeërlei gebruik' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 1, van de verordening, die luidt als volgt: *"producten, met inbegrip van programmatuur en technologie, die zowel een civiele als een militaire bestemming kunnen hebben, met inbegrip van producten die kunnen worden gebruikt voor het ontwerp, de ontwikkeling, de productie of het gebruik van nucleaire, chemische of biologische wapens of hun overbrengingsmiddelen met inbegrip van alle producten die voor niet-explosieve doeleinden kunnen worden gebruikt en op enige manier bijdragen aan de vervaardiging van nucleaire wapens of andere nucleaire explosiemiddelen;"*;
- voor de definitie van 'technische bijstand' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 9, van de verordening, die luidt als volgt: *"elke technische ondersteuning in verband met reparaties, ontwikkeling, vervaardiging, assemblage, beproeving, onderhoud of enige andere technische dienst; technische bijstand kan de vorm aannemen van bijvoorbeeld instructies, advies, opleiding, overdracht van praktische kennis of vaardigheden of adviesdiensten, onder meer langs elektronische weg alsmede via telefoon of andere mondelinge vormen van bijstand;"*;

- voor de definitie van 'uitvoer' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 2, van de verordening, die luidt als volgt:
*"a) een uitvoerregeling in de zin van artikel 269 van het douanewetboek van de Unie;
b) wederuitvoer in de zin van artikel 270 van het douanewetboek van de Unie; er is ook sprake van wederuitvoer wanneer tijdens een doorvoer door het douanegebied van de Unie overeenkomstig punt 11) van dit artikel een summiere aangifte bij uitgaan moet worden ingediend omdat de eindbestemming van de producten is gewijzigd;
c) een regeling passieve veredeling in de zin van artikel 259 van het douanewetboek van de Unie, of
d) de overdracht van programmatuur of technologie door middel van elektronische media, met inbegrip van fax, telefoon, e-mail of enig andere elektronisch middel, naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie; dit omvat het in elektronische vorm beschikbaar stellen van deze programmatuur en technologie aan natuurlijke personen of rechtspersonen of aan partnerschappen buiten het douanegebied van de Unie; dit omvat ook de mondelinge overdracht van technologie wanneer de technologie wordt beschreven via een medium voor spraakoverdracht;"*
- voor de definitie van 'uniale algemene vergunning' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 15, van de verordening, die luidt als volgt: *"uitvoervergunning die voor uitvoer naar bepaalde landen van bestemming beschikbaar is voor alle exporteurs die zich houden aan de voorwaarden en eisen vermeld in bijlage II, secties A tot en met H"*,
- voor de definitie van 'Vlaamse nationale uitvoervergunning' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 16, van de verordening die luidt als volgt: *"uitvoervergunning die in de nationale wetgeving wordt gedefinieerd, overeenkomstig artikel 12, lid 6, en bijlage III, sectie C"*.

Voor de definitie van ‘overbrenging’, verwijst het ontwerp naar artikel 11 van de verordening 2021/821, gezien er geen specifieke definitie is voor ‘overbrenging’ in artikel 2. Uit artikel 11 van de verordening volgt dat het gaat over een overbrenging binnen de Unie van producten voor tweeterlei gebruik, dit in tegenstelling tot ‘doorvoer’, waar producten in de Unie worden binnengebracht van buiten het douanegebied van de Unie, met een eindbestemming buiten het douanegebied van de Unie.

Op 2 punten wordt afgeweken van de definities uit de verordening:

- voor globale uitvoervergunningen bevat artikel 2, lid 13 volgende definitie: *“vergunning die aan één specifieke exporteur voor een type of categorie producten voor tweëerlei gebruik wordt verleend en die voor uitvoer naar één of meer met naam genoemde eindgebruikers en/of in één of meer met naam genoemde landen geldig kan zijn”*. Deze definitie is volgens de verordening alleen van toepassing op uitvoervergunningen, ofschoon een globale vergunning ook verleend kan worden voor doorvoer of overbrenging. Daarom werd in het ontwerp een aangepaste definitie opgenomen;
- voor individuele uitvoervergunningen bevat artikel 2 lid 12 volgende definitie: *“vergunning die aan één specifieke exporteur voor één eindgebruiker of ontvanger in een derde land wordt verleend en betrekking heeft op één of meer producten voor tweëerlei gebruik”*. Deze definitie is volgens de verordening alleen van toepassing op uitvoervergunningen, ofschoon een individuele vergunning ook verleend kan worden voor doorvoer, overbrenging of technische bijstand. Daarom werd in het ontwerp een aangepaste definitie opgenomen.

[illegible]

c) om te worden gebruikt als onderdelen of componenten van militaire producten die op de nationale militaire lijst voorkomen en die vanaf het grondgebied van een lidstaat zijn uitgevoerd zonder vergunning of met schending van een in de nationale wetgeving van die lidstaat voorgeschreven vergunning.”

Paragraaf 3 geeft de bevoegde minister de bevoegdheid om in uitvoering van artikel 7, lid 3 van de verordening, een verbod op te leggen voor de doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die niet voorkomen op lijst I. Artikel 7, lid 3, van de verordening stelt het volgende: *“Een lidstaat kan de toepassing van lid 1 uitbreiden tot niet in de lijst opgenomen producten voor tweeeërlei gebruik.”* en lid 1 van dat artikel 7 stelt het volgende: *“De doorvoer van niet-Unieproducten voor tweeeërlei gebruik die zijn opgenomen in bijlage I, kan te allen tijde worden verboden door de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar de producten zich bevinden, indien de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden.”*

Het derde lid van paragraaf 3 creëert de mogelijkheid om ook een vergunning te verplichten voor de doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die niet voorkomen op lijst I, vooraleer over te gaan tot een verbod. Door de toepassing van het verbod van artikel 7, lid 1 van de verordening uit te breiden naar producten die niet op lijst I voorkomen, lijkt ook een uitbreiding van de toepassing van artikel 7, lid 2 van de verordening immers aangewezen. Dit artikel 7, lid 2 van de verordening, luidt als volgt: *“Alvorens een besluit te nemen over het al dan niet verbieden van doorvoer, kan de bevoegde autoriteit in individuele gevallen een vergunningsplicht opleggen voor een specifiek geval van doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die zijn opgenomen in bijlage I, indien de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden. Indien de doorvoer over het grondgebied van meerdere lidstaten plaatsvindt, kan de bevoegde autoriteit van elke betrokken lidstaat deze doorvoer over zijn grondgebied verbieden.”*

Dit artikel behandelt de gevallen, waarin een lidstaat, volgens de verordening een vergunning of verbod kan opleggen. Dit artikel delegeert die bevoegdheid naar de bevoegde minister. De toekenning van deze bevoegdheid beantwoordt aan artikel 3 van de wet van 11 september 1962 betreffende de in-, uit- en doorvoer van goederen en de daaraan verbonden technologie, dat het

volgende stelt: *“De Koning kan de Ministers die Hij aanwijst, ertoe machtigen de in-, uit- en doorvoer van bepaalde goederen of technologieën aan een voorafgaande machtiging te onderwerpen.”*

Paragraaf 1 geeft uitvoering aan artikel 9, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt: *“Een lidstaat kan om redenen van openbare veiligheid, met inbegrip van de voorkoming van terreurdaden, of uit mensenrechtenoverwegingen een verbod instellen op of een vergunningsplicht opleggen voor de uitvoer van producten voor tweeërlei gebruik die niet op de lijst van bijlage I voorkomen.”*

Paragraaf 2 geeft uitvoering aan artikel 11, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt: “*“Een lidstaat kan een vergunningsplicht opleggen voor de overbrenging van andere producten voor tweëerlei gebruik van zijn grondgebied naar een andere lidstaat indien op het tijdstip van de overbrenging:*

a) de exporteur of de bevoegde autoriteit weet dat de eindbestemming van die producten buiten het douanegebied van de Unie ligt;

bij de uitvoer van de producten naar die eindbestemming onderworpen is aan een vergunningsplicht op grond van artikel 3, 4, 5, 9 of 10 in de lidstaat van waaruit de producten moeten worden uitgevoerd, en deze export, rechtstreeks vanaf zijn grondgebied, niet is toegestaan bij een algemene of globale vergunning, en

c) de producten niet worden verwerkt of bewerkt in de zin van artikel 60, lid 2, van het douanewetboek van de Unie in de lidstaat waarnaar zij worden overgebracht.”

Art. 5.

De DCSG levert de vergunningen af, na een gunstige beslissing van de bevoegde minister. Dit is conform artikel 17, 8° van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2024 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 oktober 2015 tot regeling van de delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de hoofden van de departementen en van de intern verzelfstandigde agentschappen.

Het gaat om 2 soorten vergunningen in dit artikel, nl. individuele vergunningen of globale vergunningen. Verder zijn er ook nog de algemene vergunningen, die uitgevaardigd worden door de bevoegde minister, die geregeld worden in artikel 7 van dit besluit.

Paragraaf 1 van dit artikel betreft niet alleen de individuele of globale vergunningen, vermeld in de artikelen 3 en 4 van dit ontwerp, die uitvoering geven aan de vergunningsplichten die facultatief zijn voor de lidstaten, maar ook al de volgende vergunningen, die sowieso verplicht zijn volgens de verordening:

- de vergunning overeenkomstig artikel 3, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Voor de uitvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die voorkomen op de lijst in bijlage I is een vergunning vereist.”;
- de vergunning overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Voor de uitvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die niet op de lijst in bijlage I voorkomen, is een uitvoervergunning vereist indien de exporteur door de bevoegde autoriteit is meegedeeld dat de producten in kwestie geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn:
a) voor gebruik in verband met de ontwikkeling, de productie, de behandeling, de bediening, het onderhoud, de opslag, de opsporing, de herkenning of de verspreiding van chemische, biologische of nucleaire wapens of andere nucleaire explosiemiddelen, of voor de ontwikkeling, de productie, het onderhoud of de opslag van raketten die dergelijke wapens

////////////////////////////////////

b) voor militair eindgebruik, indien op het kopende land of het land van bestemming een wapenembargo rust; voor de toepassing van dit punt wordt onder "militair eindgebruik" verstaan:

iii) het gebruik van productie-, test- of onderzoeksapparatuur en onderdelen daarvan, voor de ontwikkeling, de productie of het onderhoud van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen, of

c) om te worden gebruikt als onderdelen of componenten van militaire producten die op de nationale militaire lijst voorkomen en die vanaf het grondgebied van een lidstaat zijn uitgevoerd zonder vergunning of met schending van een in de nationale wetgeving van die lidstaat voorgeschreven vergunning.”;

- de vergunning overeenkomstig artikel 5, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt:
Voor de uitvoer van producten voor cybersurveillance die niet op de lijst in bijlage I voorkomen, is een uitvoervergunning vereist indien de exporteur door de bevoegde autoriteit is meegedeeld dat de producten in kwestie geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor gebruik in verband met binnenlandse repressie of het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.”;
- de vergunning overeenkomstig artikel 10, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Voor de uitvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die niet op de lijst van bijlage I voorkomen, is een vergunning vereist indien een andere lidstaat voor de uitvoer van die producten een vergunningsplicht oplegt op basis van een nationale controlelijst van producten die door die lidstaat op grond van artikel 9 is vastgesteld en door de Commissie op grond van artikel 9, lid 4, is gepubliceerd, en indien de exporteur door de bevoegde autoriteit is meegedeeld dat de producten in kwestie geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor gebruik waarvoor bezorgdheid bestaat ten aanzien van de openbare veiligheid, met inbegrip van het voorkomen van terreurdaden, of ten aanzien van mensenrechtenoverwegingen.”;
- de vergunning overeenkomstig artikel 11, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Voor de overbrenging binnen de Unie van producten voor tweeeërlei gebruik van de lijst in bijlage IV is een vergunning vereist. Producten voor tweeeërlei gebruik van de lijst in deel 2 van bijlage IV vallen niet onder een algemene vergunning.”

Daarnaast heeft de bevoegde autoriteit, in casu de DCSG, volgens de verordening nog de mogelijkheid om in bepaalde individuele gevallen een vergunningsplicht op te leggen. Bijgevolg kan de DCSG ook volgende individuele vergunningen afleveren:

- de vergunning overeenkomstig artikel 4, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Indien een exporteur er kennis van draagt dat producten voor tweëerlei gebruik die hij voornemens is uit te voeren en die niet op de lijst van bijlage I voorkomen geheel of ten dele bestemd zijn voor een van de in lid 1 van dit artikel genoemde doeleinden, deelt hij die mee aan de bevoegde autoriteit. Die bevoegde autoriteit beslist of voor de betrokken uitvoer een vergunning wordt vereist.”;
- de vergunning overeenkomstig artikel 5, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Indien een exporteur er volgens de resultaten van zijn zorgvuldigheidsonderzoek (due diligence-onderzoek) kennis van draagt dat producten voor cybersurveillance die hij voornemens is uit te voeren en die niet op de lijst van bijlage I voorkomen, geheel of ten dele bestemd zijn voor een van de in lid 1 van dit artikel genoemde doeleinden, deelt hij dat mee aan de bevoegde autoriteit. Die bevoegde autoriteit beslist of voor de betrokken

Pagina 9 van 20

- de vergunning overeenkomstig artikel 7, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Alvorens een besluit te nemen over het al dan niet verbieden van doorvoer, kan de bevoegde autoriteit in individuele gevallen een vergunningsplicht opleggen voor een specifiek geval van doorvoer van producten voor tweeërlei gebruik die zijn opgenomen in bijlage I, indien de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden. (...)”;
- de vergunning overeenkomstig artikel 8, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Indien een verlener van technische bijstand voornemens is technische bijstand te verlenen voor in bijlage I opgenomen producten voor tweeërlei gebruik en hij er kennis van draagt dat die producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden, stelt hij de bevoegde autoriteit daarvan in kennis. Die bevoegde autoriteit beslist of voor de beoogde technische bijstandsdiensten een vergunning wordt vereist.”

- *“a) gebruik in verband met de ontwikkeling, de productie, de behandeling, de bediening, het onderhoud, de opslag, de opsporing, de herkenning of de verspreiding van chemische, biologische of nucleaire wapens of andere nucleaire explosiemiddelen, of voor de ontwikkeling, de productie, het onderhoud of de opslag van raketten die dergelijke wapens naar hun doel kunnen voeren.*
- b) voor militair eindgebruik, indien op het kopende land of het land van bestemming een wapenembargo rust; voor de toepassing van dit punt wordt onder “militair eindgebruik” verstaan:*
 - i) de verwerking in militaire producten die voorkomen op de militaire lijst van de lidstaten;*
 - ii) het gebruik van productie-, test- of onderzoeksapparatuur en onderdelen daarvan, voor de ontwikkeling, de productie of het onderhoud van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen, of*
 - iii) het gebruik van onafgewerkte producten in een fabriek voor de fabricage van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen;*
- c) om te worden gebruikt als onderdelen of componenten van militaire producten die op de nationale militaire lijst voorkomen en die vanaf het grondgebied van een lidstaat zijn uitgevoerd zonder vergunning of met schending van een in de nationale wetgeving van die lidstaat voorgeschreven vergunning.”.*

Paragraaf 2 verduidelijkt het territoriaal toepassingsgebied van de vergunningsverlening door het Vlaamse Gewest. De gehanteerde criteria vloeien voort uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 12 augustus 2003 (*Parl. St.*, Kamer, 2003, stuk 51/0129/005, p45) en verdere afspraken die de gewesten daarover onderling hebben gemaakt. Deze stemmen ook overeen met de criteria hieromtrent uit artikel 4 van het Wapenhandeldecreet. In het geval van 1° van paragraaf 2 moet de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest hebben. Als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel in een andere lidstaat van de Europese Unie

Paragraaf 3 bepaalt waarmee de DCSG rekening houdt bij de beoordeling van een aanvraag voor een vergunning. Eerst en vooral verwijst deze paragraaf naar de criteria die staan in artikel 15, lid 1, van de verordening. Artikel 15, lid 1, stelt het volgende: *“Bij hun besluit om al dan niet een vergunning te verlenen of een doorvoer te verbieden uit hoofde van deze verordening, houden de lidstaten rekening met alle ter zake dienende overwegingen, waaronder:*

Bij de toepassing van artikel 15, lid 1, van de verordening, moeten lidstaten ook rekening houden met het “no-undercut”-beginsel volgens uit artikel 16, lid 5, van de verordening. Dit beginsel houdt in dat Vlaanderen een transactie die wezenlijk identiek is aan een door een andere lidstaat (of regio) geweigerde transactie tevens moet weigeren, tenzij er relevante informatie beschikbaar is op basis waarvan Vlaanderen kan motiveren aan de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten en de Commissie waarom een afwijkende beslissing te verantwoorden is.

De bevoegde autoriteiten van de geraadpleegde lidstaten maken binnen tien werkdagen bekend of zij de betrokken transactie al dan niet als een wezenlijk identieke transactie beschouwen. Indien binnen tien werkdagen geen reactie is ontvangen, worden de bevoegde autoriteiten van de lidstaten die zijn geraadpleegd, geacht de betrokken transactie niet als een wezenlijk identieke transactie te beschouwen.

Indien de bevoegde autoriteit na dit overleg besluit een vergunning te verlenen of de doorvoer toe te staan, stelt zij de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten en de Commissie daarvan in kennis en verstrekt zij daarbij alle relevante informatie om het besluit toe te lichten.”

Pagina 11 van 20

De verordening voorziet in artikel 15, lid 2, dat bij de beoordeling van een aanvraag om een globale uitvoervergunning ook de implementatie van een intern nalevingsprogramma in aanmerking wordt genomen. Omdat in de praktijk de DCSG dit niet alleen controleert voor globale uitvoervergunningen, maar ook voor de andere vergunningen, is dit opgenomen in paragraaf 3. Een intern nalevingsprogramma wordt in artikel 2, lid 21, als volgt gedefinieerd in de verordening: *“aanhoudende doeltreffende, passende en evenredige beleidsmaatregelen en procedures die door exporteurs zijn vastgesteld om de naleving van de bepalingen en doelstellingen van deze verordening en de voorwaarden van de uit hoofde van deze verordening vastgestelde vergunningen te vergemakkelijken, met inbegrip van onder meer zorgvuldigheidsmaatregelen (due diligence-maatregelen) ter beoordeling van risico's in verband met de uitvoer van de producten naar bepaalde eindgebruikers en in verband met de uiteindelijke doeleinden”*.

Paragraaf 6 bepaalt de geldigheidsduur van de individuele en globale vergunningen. Deze wordt vastgesteld op een termijn van 3 jaar, behalve voor grote projecten. Artikel 12, lid 3 van de verordening stelt het volgende voor individuele en globale uitvoervergunningen: “*Individuele en globale uitvoervergunningen zijn hoogstens twee jaar geldig, tenzij de bevoegde autoriteit anders besluit.*”

Paragraaf 7 geeft uitvoering aan artikel 11, lid 9, van de verordening: *“In relevante handelsbescheiden die betrekking hebben op de overbrenging binnen de Unie van in de lijst van bijlage I vermelde producten voor tweëerlei gebruik dient duidelijk te worden vermeld dat die producten bij uitvoer uit het douanegebied van de Unie aan controle worden onderworpen. Die handelsbescheiden omvatten met name een verkoopcontract, een orderbevestiging, een factuur of een verzendingsborderel.”*

Art. 6.

dat het volgende stelt: “De bevoegde autoriteit kan, overeenkomstig deze verordening handelend, weigeren een uitvoervergunning te verlenen en een reeds door haar verleende uitvoervergunning nietig verklaren, schorsen, wijzigen of intrekken. (...)”

Art. 7.

Paragraaf 1 voorziet de mogelijkheid voor de bevoegde minister om Vlaamse nationale algemene uitvoervergunningen uit te vaardigen. Het gaat om de vergunningen, als volgt gedefinieerd in artikel 2, lid 16 van de verordening: *“uitvoervergunning die in de nationale wetgeving wordt gedefinieerd, overeenkomstig artikel 12, lid 6, en bijlage III, sectie C”*. Artikel 12, lid 6, b), van de verordening stelt hierover nog het volgende: *“Nationale algemene uitvoervergunningen:*
a) zijn niet van toepassing op producten die op de lijst van bijlage II, sectie I, voorkomen;
b) worden gedefinieerd in het nationale recht of in de nationale praktijk; zij kunnen worden gebruikt door alle exporteurs die ingezetene of gevestigd zijn in de lidstaat die die vergunningen afgeeft, indien zij voldoen aan de voorschriften van deze verordening en van de aanvullende nationale wetgeving; zij worden afgegeven overeenkomstig bijlage III, sectie C;
c) mogen niet worden gebruikt indien de exporteur er door de bevoegde autoriteit van in kennis is gesteld dat de producten in kwestie geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden, of indien de exporteur er kennis van draagt dat de producten bestemd zijn voor die doeleinden.
Nationale algemene uitvoervergunningen kunnen ook van toepassing zijn op de producten en bestemmingen die op de lijst van bijlage II, secties A tot en met H, voorkomen.”

Paragraaf 2 voorziet een registratieplicht voor zij die gebruik maken van een nationale of uniale algemene uitvoervergunning. Het corpus van de verordening voorziet dit niet, maar voor uniale algemene uitvoervergunningen, bevat bijlage II, met al de geldende uniale algemene uitvoervergunningen, wel telkens een registratieplicht. De registratie laat toe een zicht te hebben op de gebruikers van de vergunningen, het begeleiden van zij die een registratie aanvragen in de naleving van alle voorwaarden, en het verifiëren dat rapporteringen volledig en correct worden gedaan. Registratie kan alleen als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest heeft. Als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft of in een ander Gewest, is die andere lidstaat of dat ander Gewest bevoegd voor het registreren. Als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel buiten de Europese Unie heeft, kan registratie toch gebeuren in het Vlaamse Gewest als de goederen zich fysiek op het grondgebied van het Vlaamse Gewest bevinden.

Paragraaf 3 maakt het mogelijk gebruikers van een nationale of uniale vergunning te schrappen uit het register. Dit kan wanneer zij niet rapporteren zoals vereist, maar ook als er redelijke twijfel is over het vermogen van de gebruiker om de voorwaarden van de vergunning of dit besluit na te leven. Dit laatste volgt uit artikel 12, lid 7 van de verordening. Artikel 12, lid 7 van de verordening is alleen van toepassing op uniale vergunningen. Het is logisch om deze mogelijkheid tot schrappen open te trekken naar nationale vergunningen.

Art. 8.

Paragraaf 1 voorziet dat gebruikers van een vergunning, als vermeld in artikel 5, §1, gedurende 10 jaar gedetailleerde register of dossiers bijhouden, waarbij verwezen wordt naar artikel 27, lid 1, van de verordening. Dit artikel stelt het volgende: *“De exporteurs van producten voor tweëërlei gebruik houden volgens de nationale wetgeving of de in de betreffende lidstaat gebruikelijke methoden gedetailleerde registers of dossiers van hun uitvoer bij. Deze registers of dossiers bevatten met name de handelsbescheiden, zoals facturen, manifesten, vrachtbrieven of andere vervoersdocumenten, waarin voldoende gegevens voorkomen voor de vaststelling van:*

////////////////////////////////////

- a) een omschrijving van de producten voor tweëërlei gebruik;
- b) de hoeveelheid producten voor tweëërlei gebruik;
- c) naam en adres van de exporteur en van de ontvanger;
- d) indien bekend, het eindgebruik en de eindgebruiker van de producten voor tweëërlei gebruik."

Het oude besluit van 14 maart 2014 voorzag in artikel 10 en 11 nog een bewaartermijn van 7 jaar. Artikel 27, lid 3 van de verordening voorziet een bewaartermijn van 5 jaar. De nieuwe termijn van 10 jaar is afgestemd op de termijn voorzien in artikel 60, paragraaf 3 van het wetboek van de belasting op de toegevoegde waarde, dat het volgende stelt: *"De facturen en kopieën van facturen bedoeld in paragraaf 1 dienen te worden bewaard gedurende 'tien jaar' te rekenen vanaf 1 januari van het jaar volgend op de datum van uitreiking."*

Deze paragraaf voorziet ook voor individuele vergunningen de algemene regel dat de gebruiker na volledig gebruik of afloop van de vergunning, de originele vergunning gedurende tien jaar moet bijhouden. Een uitgebreide rapportering zoals voorzien in paragraaf 2 voor globale, uniale of Vlaamse nationale vergunningen is hier immers niet zinvol omdat alle nodige gegevens op de vergunning staan. Alleen als er voorwaarden verbonden zijn aan de individuele vergunning kan een rapportering conform paragraaf 2 zinvol zijn.

Paragraaf 2 herhaalt artikel 10, §3 en artikel 11, §3 van het oude besluit, met dat verschil dat de deadline van 31 januari niet alleen meer geldt voor de uniale algemene uitvoervergunning, maar ook voor de globale en Vlaamse nationale vergunning.

Paragraaf 3 voorziet, in afwijking van paragraaf 2, dat ook voor individuele vergunningen rapportering opgelegd kan worden, als er voorwaarden verbonden zijn aan deze individuele vergunning.

Paragraaf 4 bepaalt dat rapportering voor globale, uniale of Vlaamse nationale vergunningen, in afwijking van paragraaf 2, eerder moet als de geldigheid van de vergunning eerder verstrijkt, het gewicht of de waarde van de producten voor tweëërlei gebruik eerder bereikt is of de vergunningsvoorwaarden niet langer vervuld zijn.

Art. 9.

Dit artikel dient gelezen in het licht van artikel 23, lid 5 van de verordening dat het volgende stelt: *"Verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad, met name de bepalingen ervan inzake vertrouwelijkheid van informatie, zijn van overeenkomstige toepassing."*

Deze verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften, bepaalt het volgende in artikel 45:

"1. De krachtens deze verordening in welke vorm dan ook verstrekte inlichtingen, met inbegrip van de in het in artikel 23 bedoelde DIS opgeslagen gegevens, zijn vertrouwelijk. Zij vallen onder het beroepsgeheim en genieten de bescherming waarin voor soortgelijke inlichtingen wordt voorzien door de nationale wetgeving van de ontvangende lidstaat en door de overeenkomstige bepalingen die voor de communautaire instanties gelden.

De in de eerste alinea bedoelde inlichtingen mogen met name niet worden doorgegeven aan andere personen dan die welke, in de lidstaten of bij de instellingen van de Gemeenschap, er uit hoofde van het functie, daarvan kennis dienen te nemen of ze dienen te gebruiken. Zij mogen evenmin
 //

Dit alles neemt niet weg dat er slechts sprake is van een uitstel van informatie. Op basis van de wetgeving inzake de motivering van bestuurshandelingen zal op een bepaald ogenblik de betrokkene moeten worden geïnformeerd, bijvoorbeeld bij het opmaken van het proces-verbaal met vaststellingen. In die mate is het van belang dat de verplichting tot onmiddellijke informatie zoals die voortvloeit uit de regelgeving over de bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens, niet toepasselijk is.

De uitzonderingen zijn noodzakelijk om belangrijke doelstellingen van algemeen belang van de Vlaamse overheid te waarborgen, zoals voorzien in artikel 23, lid 1, e), AVG, waarbij de goede toepassing van de regelgeving en dienstverlening centraal staan, alsook voor de taken op het gebied van de controle op de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweërlē gebruik, van de Vlaamse overheid, een taak die valt onder artikel 23, lid 1, h), AVG.

Daarnaast wordt uitdrukkelijk voorzien dat de afwijkingen tijdelijk zijn in de mate dat ze alleen kunnen worden toegepast gedurende de periode tijdens dewelke de betrokkene het voorwerp uitmaakt van een controle, een onderzoek of de daarmee verband houdende voorbereidende werkzaamheden voor zover de toepassing ervan noodzakelijk is voor het goede verloop van de controle, het onderzoek en de voorbereidende werkzaamheden. Het tijdelijke karakter van de uitzondering houdt in dat er slechts sprake is van een uitstel van de uitoefening van de belangrijkste rechten. De uitzondering is niet alleen tijdelijk, maar ook voorwaardelijk: ze geldt alleen als de niet-toepassing van de rechten noodzakelijk is of kan zijn voor het goede verloop van het onderzoek. Dit houdt in dat zodra de toepassing van de rechten het goede verloop van het

Pagina 16 van 20

Een volgende waarborg voor de betrokkene die er ook moet toe dienen om de betrokken diensten te sensibiliseren, bestaat erin dat de beslissing om deze artikelen niet toe te passen, moet worden gerechtvaardigd ten aanzien van de toezichthoudende autoriteit op het vlak van gegevensbescherming. Deze autoriteit kan immers tussenkomen in geval van onrechtstreekse uitoefening van de betrokken rechten (zie verder). Het is ook mogelijk deze rechtvaardiging voorafgaandelijk, namelijk bij de beslissing over de toepassing van de uitzondering, in het dossier op te nemen. Het is voor de DCSG niet altijd mogelijk om onmiddellijk of op korte termijn een beslissing op schrift te stellen. Het is aangewezen dat de DCSG de beslissing zo snel mogelijk op schrift stelt om de rechtsbescherming van de betrokkene te waarborgen en in voorkomend geval ten aanzien van de bevoegde toezichthoudende autoriteit te kunnen aantonen dat het voor het goede verloop van het onderzoek noodzakelijk is dat de verplichtingen en rechten, vermeld in artikel 12 tot en met 22 van de voormelde verordening, niet worden toegepast.

[illegible]

Tot slot wordt als waarborg voorzien dat een betrokkene die zijn rechten uitoefent zich steeds kan richten tot de bevoegde toezichthoudende autoriteit op het gebied van gegevensbescherming om aldus, zij het onrechtstreeks, zijn rechten uit te oefenen. Dat bestaat er dan in het bijzonder in dat door de bevoegde toezichthoudende autoriteit wordt nagegaan of de betrokken dienst of instantie de procedures correct hebben toegepast en de beslissing tot afwijking voldoende hebben gemotiveerd. In die mate is het aangewezen dat de bevoegde toezichthoudende autoriteit enkel antwoordt dat de nodige verificaties zijn verricht.

Art. 11.

Art. 12.

Art. 13.

////////////////////////////////////

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen extra budgettaire impact voor de Vlaamse overheid, gezien de taken nu al uitgevoerd worden door personeelsleden van de Dienst Controle Strategische Goederen binnen het Departement Kanselarij en Buitenlandse Zaken.

Het advies van de Inspectie van Financiën werd op 25 februari 2025 verleend.

B. ESR-TOETS

Niet van toepassing.

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op het personeelsbestand en het personeelsbudget van de Vlaamse overheid. Ook zonder uitvoeringsbesluit voeren personeelsleden van de Dienst Controle Strategische Goederen binnen het Departement Kanselarij en Buitenlandse Zaken immers nu al deze taken uit.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op de lokale en provinciale besturen.

4. VERDER TRAJECT

Het voorstel van beslissing wordt eerst voor advies voorgelegd aan de SERV en de Vlaamse Toezichtscommissie en vervolgens aan de Raad van State.

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

- 1° haar principiële goedkeuring te hechten aan het bijgaande voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot regeling van de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik en het verlenen van technische bijstand;
- 2° de Vlaamse minister van Economie, Innovatie en Industrie, Buitenlandse Zaken, Digitalisering en Facilitair Management te gelasten over het voormelde voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering het advies in te winnen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) met het verzoek het advies mee te delen binnen een termijn van dertig dagen;
- 3° de Vlaamse minister van Economie, Innovatie en Industrie, Buitenlandse Zaken, Digitalisering en Facilitair Management te gelasten over het voormelde voorontwerp van

besluit van de Vlaamse Regering het advies in te winnen van de Vlaamse Toezichtcommissie (VTC) met het verzoek het advies mee te delen binnen een termijn van dertig dagen;

- 4° de Vlaamse minister van Economie, Innovatie en Industrie, Buitenlandse Zaken, Digitalisering en Facilitair Management te gelasten over het voormelde voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering het advies in te winnen van de Raad van State, met verzoek het advies mee te delen binnen een termijn van dertig dagen, met toepassing van artikel 84, §1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, als de Vlaamse minister oordeelt dat het onder punt 2° vermelde advies geen aanleiding geeft tot aanpassing van de heden door de Vlaamse Regering goedgekeurde tekst.

Minister-president van de Vlaamse Regering
Vlaams minister van Economie, Innovatie en Industrie, Buitenlandse Zaken, Digitalisering en Facilitair Management

Matthias DIEPENDAELE

////////////////////////////////////